

[Røtzler Møller.]

kom jo på her lige 5 minutter i 12, da man indgik augustforliget, og ved derfor godt, at vi netop med den lønramme og den hensigtserklæring ikke kunne stå bag augustforliget.

Når jeg tæller plusser og minusser på min seddel her for de enkelte ordførere, må jeg desværre sige, at det var et lidt pauvert resultat, men vi håber at få betydelig mere tilslutning, når vi har behandlet forslagene i arbejdsmarkedsudvalget.

Johan Philipsen (V):

Der er i dag som sædvanlig på denne årstid omdelt til folketingets medlemmer en meget grundig analyse fra en stor del af dansk industri, foretaget af Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk, og på baggrund af den og på baggrund af forslaget og debatten i øvrigt vil jeg gerne fremkomme med nogle generelle betragtninger.

Hvad vil vi? Vi vil i grunden tre dele: for det første have så god en understøttelse som gørligt, for det andet hæve de lavtlønnedes indkomster og opnå, at de udgør så få i samfundet som muligt, og for det tredje skabe fuld beskæftigelse. Desværre indvirker løsningen af de to første punkter – understøttelsen og lavtlønnen – noget på det sidste ønske: den fulde beskæftigelse. Der bliver ofte sagt: ja men det er jo strukturændringer i vort samfund, der er skyld i arbejdsløsheden, og nogle giver det kapitalistiske system skylden – det skal jeg ikke indlade mig på en drøftelse af ved denne lejlighed. Men strukturændringer og strukturarbejdsløshed, hvad betyder det i grunden? Det betyder efter min opfattelse, at når en produktion ikke mere kan bære sine egne omkostninger, sker der én af to ting: enten at produktionen flytter, eller også at folk tvinges til at gøre det selv, og det sidste er jo meget udbredt i alle samfund med højt lønniveau.

Det er for så vidt ikke et synspunkt, der er knyttet til mit tilhørsforhold til venstre. En svensk økonom, som man i hvert fald ikke kan beskyldes for at være venstremand, skildrer denne situation for Sveriges vedkommende, hvor han advarer imod at tvinge lønintensive produktioner i eksil, som han siger; det er vist ordret citeret. Vi oplever jo i disse år, at f. eks. de gummistøvler, vi køber, er produceret i Syd-korea og ikke mere i Køge eller i Helsingborg. Der findes ingen produktion mere i de skandi-

naviske lande, og sådan er det på en lang række områder.

Endvidere har vi jo det kedelige foran os, at eksplosionen i det offentlige omfang medfører en personalepolitik, der er vældig forkert indrettet, fordi de mange nyansatte i de senere år i realiteten vil blokere for mange særdeles velegnede fra de kommende årgange. Også uddannelseseksplosionen får disse virkninger i de kommende år.

Jeg skal slutte med at sige, at der forleden aften var en professor på landbohøjskolen, der sagde, at vi i grunden har uddannet dyrlæger nok til resten af dette århundrede; det er desværre et af de vældige problemer.

Inden partierne nedgør hr. Røtzler Møller mere end nødvendigt, har jeg gerne villet gøre opmærksom på, at af de tre problemer, vi gerne tilfælles vil løse, har de to problemer desværre en negativ indvirkning på løsningen af det sidste og efter min mening væsentlige problem, den fulde beskæftigelse. Vi må ikke tro, at vi kan beskæftige alle i dette land ved arbejde, der kræver høj uddannelse, vi bliver altså nødt til også at have nogle til at gøre det arbejde, der kræver lavere uddannelse, ellers får vi den situation, at arbejdet forsvinder, flytter; subsidiært skal vi have borgere fra tredjelande til at gøre arbejdet for os.

Kurt Hansen (VS):

Nu er det ikke for at gå ind i en diskussion med hr. Røtzler Møller om, hvem af os der kender mest til de strejker, der foregår på arbejdsmarkedet; vi kender måske til dem set ud fra hver sin synsvinkel. Men jeg har da fulgt en del med i de aktioner, der har været for at få en højere løn, og jeg vil derfor anholde en af hr. Røtzler Møllers bemærkninger. Der blev sagt, at nogle strejker, fordi andre får en for høj understøttelse. Det synes jeg ikke skal have lov til at stå uimodsagt; jeg mener, vi bør have en klar dokumentation af sådanne tilfælde. Som sagt har jeg fulgt ret godt med i, hvad der er foregået på arbejdsmarkedet i forbindelse med strejker, og det er min opfattelse, at langt, langt de fleste strejker netop har haft til formål at gennembryde den socialdemokratiske regerings nulpolitik og indkomstpolitikken. Det har ikke været nedadrettede strejker, rettet mod folk, der har det dårligere end én selv. Det har været for at være solidarisk med den øvrige arbejderklasse.